

Draculův Monolog

Daniel Hůlka

Byl kdysi čas
kdy vřesoviskem
po boji hnál jsem koně tryskem,
abych se vrátil k tobě zas.
Nadějí plný byl ten čas,
s tebou a s vůní čistých plin
přivítat měl mě i náš syn...
Však běda, všechno pokryl stín,
temný stín a černá hlína.
smrt náhle přišla místo křtin...
A já už nikdy, nikdy neměl syna!

Chceš říct, že nepoznal jsem dřinu ani chudobu?
Zůstal mi majetek, jmění a moc.
Však ten, kdo naději už navždy zamkl do hrobu,
světlo dne zaprodal za věčnou noc.

Milenky měl jsem všech barev a ras,
všechny mě zklamaly, všechny smet čas!
Že jsem je zabíjel? To snad chceš říct?
Zpit jejich krví já krvácel víc!

Možná kdysi chtěl jsem změnit svět
a vzpurně bušil do zvonu,
však tenhle svět se měnil během let
podle svých vlastních, divných zákonů.

Snad idejí sem míval bezpočet
a ztrácel jednu za druhou.
Ne vůbec nemám zájem měnit svět
sám dneska změněn jeho zásluhou.

Už vlastně existuju jen,
už pouze živ
a k žití navždy odsouzen
bez tebe mrtev, mrtev jsem jak dřív.

Dneska však mě omámil ten zázrak, co se stal,
ten, v nějž vždy doufal jsem a doufat nepřestal,
ty vešlas do mých stěn
z těch nadpozemských cest
mne vrátit lásky sen
a dál jej se mnou nést!

Se mnou opět živá,
orkán mi tě přivál,
s tebou v něco doufám
rád.

Zpívá, luna zpívá
o tom, že jsi živá,
z mrtvých též si troufám
vstát.

Za střípek lásky tvé
dám království
a živ z tvých příslibů

učiním tě, dá-li bůh,
šťastnou kněžnou.

Živá, opět se mnou,
pleť máš zas tak jemnou,
se mnou navždy se mnou
pojď dál žít!

Se mnou, navždy se mnou...